TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. birželio 26 d. *

Byloje C-284/04

dėl *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* (Austrija) 2004 m. birželio 7 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2004 m. liepos 1 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

T-Mobile Austria GmbH,

3G Mobile Telecommunications GmbH,

mobilkom austria AG, buvusi *mobilkom austria AG & Co. KG,*

master-talk Austria Telekom Service GmbH & Co. KG,

ONE GmbH,

Hutchison 3G Austria GmbH,

tele.ring Telekom Service GmbH,

* Proceso kalba: vokiečių.

tele.ring Telekom Service GmbH, perėmusi **TRA 3G Mobilfunk GmbH** teises,

prieš

Austrijos Respubliką (Republik Österreich),

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, P. Kūris, E. Juhász ir J. Klučka, teisėjai K. Schiemann, J. Makarczyk (pranešėjas) ir U. Lõhmus,

generalinė advokatė J. Kokott,
posėdžio sekretoriai B. Fülöp ir K. Sztranc-Sławiczek, administratoriai,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. vasario 7 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *T-Mobile Austria GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwälte* F. Heidinger ir W. Punz,

— *3G Mobile Telecommunications GmbH* ir *mobilkom austria AG*, atstovaujamos *Rechtsanwalt* P. Huber,

— *master-talk Austria Telekom Service GmbH & Co. KG*, *ONE GmbH* ir *Hutchison 3G Austria GmbH*, atstovaujamų *Rechtsanwälte* E. Lichtenberger ir K. Retter,

— *tele.ring Telekom Service GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwälte* T. Kustor ir B. Polster bei universiteto profesoriaus C. Staringer,

— *Republik Österreich* (Austrijos Respublika), atstovaujamos U. Weiler,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos H. Dossi, J. Bauer ir C. Knecht,

— Danijos vyriausybės, atstovaujamos J. Molde, padedamo *advokat* K. Hagel-Sørensen,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos M. Lumma ir C.-D. Quassowski bei C. Schulze-Bahr, padedamų *Rechtsanwälte* K. Stopp ir B. Burgmaier,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos J. Rodríguez Cárcamo,

— Airijos, atstovaujamos *SC* A. Aston ir G. Clohessy,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* P. Gentili,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos H. Sevenster ir M. de Grave,

— Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos J. Pietras,

— Jungtinės Karalystės, atstovaujamos M. Bethell ir R. Caudwell, padedamų *QC* K. Parker ir C. Vajda bei *barrister* G. Peretz,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos K. Gross, R. Lyal, M. Shotter ir D. Triantafyllou,

susipažinęs su 2006 m. rugsėjo 7 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymu dėl prejudicinio sprendimo prašoma išaiškinti 1977 m. gegužės 17 d. Šeštąją Tarybos direktyvą 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių

įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1, toliau – Šeštoji direktyva), ypač jos 4 straipsnį.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant pagrindines bylas *T-Mobile Austria GmbH, 3G Mobile Telecommunications GmbH, mobilkom austria AG,* buvusi *mobilkom austria AG & Co. KG, master-talk Austria Telekom Service GmbH & Co. KG, ONE GmbH, Hutchison 3G Austria GmbH, tele.ring Telekom Service GmbH* ir *TRA 3G Mobilfunk GmbH,* kurios teises perėmė *tele.ring Telekom Service GmbH,* prieš *Republik Österreich,* kuriose siekiama, kad Austrijos Respublika dėl pirkimo PVM atskaitymo išduotų sąskaitas faktūras, susijusias su mokesčiais, sumokėtais ieškovėms pagrindinėje byloje suteikus teises naudoti elektromagnetinio spektro dažnius siekiant visuomenei teikti judriųjų telekomunikacijų paslaugas (toliau – pagrindinėje byloje nagrinėjamos naudojimo teisės).

Teisinis pagrindas

Su PVM susijusios nuostatos

Bendrijos teisės aktai

3 Pagal Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punktą PVM apmokestinamas prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygį prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo.

4 Šios direktyvos 4 straipsnis nustato:

„1. „Apmokestinamasis asmuo“ – tai bet kuris asmuo, savarankiškai vykdantis bet kurioje vietoje bet kurią ekonominę veiklą, nurodytą 2 dalyje, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta ekonominė veikla apima visokią gamintojų, prekiautojų ir kitų paslaugas teikiančių asmenų veiklą, įskaitant kasybą ir žemės ūkio gamybos veiklą bei įvairių profesijų atstovų veiklą. Materialaus ir nematerialaus turto naudojimas, siekiant gauti nuolatinių pajamų, taip pat laikomas ekonomine veikla.

<...>

5. Valstybinės, regioninės ir vietos valdžios institucijos ir kiti viešosios teisės subjektai neturi būti laikomi apmokestinamaisiais asmenimis veiklos, kurią jie vykdo, ar sandorių, kuriuos jie sudaro kaip valdžios institucijos, atžvilgiu, net jei jie renka rinkliavas, mokestį už paslaugas, įmokas ar kitokius su tokia veikla ar sandoriais susijusius mokesčius.

Tačiau kai jie vykdo tokią veiklą ar sandorius, jie turi būti laikomi apmokestinamuoju asmeniu tokios veiklos ar sandorių atžvilgiu, jei jų traktavimas kaip neapmokestinamojo asmens labai iškraipytų konkurenciją.

Bet kuriuo atveju šias įstaigas reikia laikyti apmokestinamaisiais asmenimis D priede išvardytos veiklos atžvilgiu, jei toji veikla nėra tokio menko masto, dėl kurio ji būtų visiškai nereikšminga.

<...>“ (Pataisytas vertimas)

5 Minėtos direktyvos 17 straipsnis numato:

„1. Teisė atskaityti mokestį atsiranda tuomet, kai atskaitytinas mokestis tampa mokėtinas.

2. Tiek, kiek prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, apmokestinamasis asmuo turi turėti teisę iš mokesčio, kurį jis turi sumokėti, atskaityti:

a) pridėtinės vertės mokestį, mokėtiną ar sumokėtą už kito apmokestinamojo asmens jam pateiktas prekes arba prekes, kurios jam bus pateiktos, ir už suteiktas paslaugas ar paslaugas, kurios jam bus suteiktos;

<...>“ (Pataisytas vertimas)

6 Šeštosios direktyvos D priedo 1 punktas numato telekomunikacijas.

Nacionalinės teisės aktai

7 Pagal 1994 m. Apyvartos mokesčio įstatymo (*Umsatzsteuergesetz* 1994, BGBl. 663/1994, toliau – 1994 m. *UStG*) 1 straipsnio 1 dalies 1 punktą apmokestinamas šalies viduje verslininko įmonės veiklos ribose įvykdytas prekių tiekimas ir kitų paslaugų teikimas už atlygį. Ta pati nuostata patikslina, kad apmokestinami sandoriai, įvykdyti remiantis įstatyminiu ar administraciniu aktu arba tokiais laikomi pagal įstatymo nuostatą.

8 Pagal 1994 m. *UStG* 2 straipsnio 1 dalį verslininkas – tai bet kuris asmuo, savarankiškai vykdantis komercinę arba profesinę veiklą, t. y. bet kokią nuolatinę veiklą, kuria siekiama gauti pajamų. Pagal minėto straipsnio 3 dalį viešosios teisės subjektai iš esmės vykdo komercinę arba profesinę veiklą tik jų komercinių įmonių veiklos ribose.

9 1994 m. *UStG* 11 straipsnio 1 dalies pirmas ir antras sakiniai numato, kad jeigu verslininkas vykdo sandorius 1994 m. *UStG* 1 straipsnio 1 punkto prasme, jis gali išduoti sąskaitas faktūras. Be to, jeigu jis vykdo sandorius, skirtus kitam verslininkui pastarojo įmonės poreikiams arba juridiniam asmeniui, kuris nėra verslininkas, jis privalo išduoti sąskaitas faktūras.

10 Šiose sąskaitose faktūrose pagal 1994 m. *UStG* 11 straipsnio 1 dalies 6 punktą turi būti nurodytas PVM už įvykdytą sandorį.

11 Iš Pelno mokesčio įstatymo (*Körperschaftsteuergesetz*, BGBl. 401/1988, toliau – *KStG*) 2 straipsnio 1 dalies matyti, kad viešosios teisės subjekto komercinė įmonė yra bet koks ekonomiškai nepriklausomas subjektas, kuris vykdo tik ar iš esmės nuolatinę privataus pobūdžio ekonominę veiklą, išskyrus žemdirbystės arba sodininkystės sektorius, siekdamas gauti pajamų arba, jeigu nedalyvauja bendruose ekonominiuose mainuose, kitos ekonominės naudos.

12 Vis dėlto *KStG* 2 straipsnio 5 dalis numato, kad veikla, kurią iš esmės vykdo viešosios valdžios institucijos, nėra privataus pobūdžio ekonominė veikla minėto straipsnio 1 dalies prasme.

Nuostatos dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamų naudojimosi teisių suteikimo

Bendrijos teisės aktai

13 1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų (OL L 117, p. 15) galiojo iki 2003 m. liepos 25 dienos.

14 Šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalis nustato:

„Šioje direktyvoje:

<...>

d) „esminiai reikalavimai“ – neekonominio pobūdžio su visuomenės poreikiais susijusios priežastys, galinčios versti valstybę narę nustatyti tam tikras sąlygas telekomunikacijų tinklams steigti ir (arba) valdyti bei telekomunikacijų paslaugoms teikti. Tokios priežastys yra telekomunikacijų tinklų operacijų saugumas, tinklų vientisumas ir pagrįstais atvejais paslaugų tarpusavio suderinamumas, duomenų apsauga, aplinkos apsauga, miestų ir regioninio planavimo tikslai, taip pat efektyvus dažnių spektro panaudojimas bei radijo bangomis veikiančių telekomunikacijų sistemų ir kitokių kosminių arba antžeminių techninių sistemų tarpusavio trukdžių išvengimas. <...>“

15 Pagal minėtos direktyvos 3 straipsnio 3 dalies antrąjį sakinį:

„Valstybės narės gali išduoti individualią licenciją tik tada, kai jos gavėjui yra leidžiama naudotis ribotais fiziniais bei kitokiais ištekliais, arba joje pagal III skirsnio nuostatas nustatyti ypatingi įpareigojimai arba suteiktos ypatingos teisės.“

16 Direktyvos 97/13 4 straipsnio 1 dalis nurodo bendrųjų leidimų sąlygas:

„Jeigu valstybės narės nustato, kad telekomunikacijų paslaugoms teikti turi būti gaunami bendrieji leidimai, tokiuose leidimuose pagrįstais atvejais gali būti nustatomos priedo 2 ir 3 dalyse pateiktos sąlygos. Šiais leidimais turi būti nustatyta mažiausiai sudėtinga atitiktį esminiams reikalavimams bei Priedo 2 ir 3 dalyse nurodytiems viešiesiems interesams užtikrinanti tvarka.“

17 Šios direktyvos III skirsnis, kurį sudaro 7–11 straipsniai, reglamentuoja individualias licencijas, kurios išduodamos pagrįstais atvejais. Minėtos direktyvos 8 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa numato, kad „sąlygos, kurios šalia su bendraisiais leidimais susijusių sąlygų gali būti pagrįstais atvejais nustatomos individualiose licencijose, pateikiamos Priedo 2 ir 4 dalyse“. Pagal minėto priedo 2.1 ir 4.2 punktus tai yra sąlygos, skirtos garantuoti atitiktį nustatytiems esminiams reikalavimams, ir specifinės sąlygos, susijusios su efektyviu radijo dažnių panaudojimu ir veiksmingu jų valdymu.

18 Pagal Direktyvos 97/13 10 straipsnio 1 dalį valstybės narės gali apriboti individualių licencijų skaičių tik tiek, kiek to reikia efektyviam radijo dažnių panaudojimui garantuoti. Pagal minėto straipsnio 2 dalies pirmąją įtrauką šiuo atžvilgiu jos privalo tinkamai atsižvelgti į būtinybę leisti vartotojui gauti maksimalią naudą ir palengvinti konkurencijos plėtrą. To paties straipsnio 3 dalies pirmoji pastraipa įpareigoja valstybes nares išduoti licencijas remiantis objektyviais, nediskriminuojančiais, išsamiais, skaidriais ir proporcingais atrankos kriterijais.

19 Iš minėtos direktyvos 11 straipsnio 1 dalies matyti, kad išduodant leidimus gali būti renkami mokesčiai, „skirti tik individualių licencijų išdavimo, administravimo, kontrolės ir įgyvendinimo procedūrų administracinėms sąnaudoms padengti“. Be to, šio straipsnio 2 dalis numato:

„Nepaisant 1 dalies, valstybės narės gali, kai naudojami riboti ištekliai, leisti savo nacionalinėms reguliavimo institucijoms nustatyti mokesčius, skirtus optimaliam tokių išteklių panaudojimui garantuoti. Tokie mokesčiai turi būti nediskriminuojantys ir nustatomi visų pirma atsižvelgiant į poreikį skatinti naujų paslaugų plėtrą ir konkurenciją.“ (Pataisytas vertimas)

20 Direktyvą 97/13 panaikino ir nuo 2003 m. liepos 25 d. pakeitė 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) (OL L 108, p. 33).

21 Šios direktyvos 9 straipsnis nustato:

„<...>

3. Valstybės narės gali nustatyti, kad įmonės perduotų teises naudoti radijo dažnius bendrai su kitomis įmonėmis.

4. Valstybės narės užtikrina, kad apie įmonės ketinimą perduoti teises naudoti radijo dažnius būtų pranešta nacionalinei reguliavimo institucijai, kuri yra atsakinga už spektro skyrimą, ir kad bet koks perdavimas vyktų nacionalinės reguliavimo institucijos nustatyta tvarka ir būtų viešas. Nacionalinės reguliavimo institucijos užtikrina, kad tokie sandoriai neiškraipytų konkurencijos. Kai radijo dažnio naudojimas yra suderintas taikant (2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos) sprendimą Nr. 676/2002/EB (dėl radijo spektro politikos teisinio reguliavimo pagrindų Europos bendrijoje (Sprendimas dėl radijo spektro) (OL L 108, p. 1)) bei kitas Bendrijos priemones, dėl tokio perdavimo to dažnio naudojimas neturi keistis."

Nacionalinės teisės aktai

22 Pagal Telekomunikacijų įstatymo (*Telekommunikationsgesetz*, BGBl. I, 100/1997, toliau – TKG) 14 straipsnio pagrindinės bylos aplinkybėmis taikomą redakciją, norint paties eksploatuojamu judriųjų telekomunikacijų tinklu teikti judriojo telefono ryšio paslaugą ar kitas viešas judriųjų telekomunikacijų paslaugas, reikia gauti licenciją.

23 Pagal TKG 15 straipsnio 2 dalies 3 punktą, kalbant apie viešų judriųjų telekomunikacijų paslaugų teikimo licencijas, tokia licencija suteikiama, kai dažniai pareiškėjui buvo suteikti arba gali būti suteikti išduodant licenciją.

24 Pagal TKG 21 straipsnio 1 dalį, siekiant užtikrinti veiksmingą suteiktų dažnių naudojimą, judriųjų telekomunikacijų licencijų savininkai, be dažnių naudojimo mokesčio, turi sumokėti papildomą vienkartinį arba metinį dažnių naudojimo mokestį.

25 TKG 49 straipsnio 4 dalis, skaitoma kartu su 111 straipsniu, numato, kad suteikti dažnius, skirtus teikti viešas judriojo ryšio ir kitas viešas telekomunikacijų paslaugas, yra kompetentinga *Telekom-Control-Kommission* (telekomunikacijų kontrolės komisija, toliau – TCK).

26 Suteikimo procedūrą reglamentuoja TKG 49a straipsnio 1 dalis, kuri nustato:

„Reguliavimo tarnyba jai patikėtus dažnius turi suteikti pareiškėjui, kuris atitinka 15 straipsnio 2 dalies 1 ir 2 punktuose numatytas bendrąsias sąlygas bei užtikrina veiksmingiausią dažnių naudojimą, o tai nustatoma pagal pasiūlytą mokesčio už teisę naudoti dažnius dydį."

27 Pagal TKG 108 ir 109 straipsnius TCK veikia kaip bendrovė *Telekom-Control GmbH*, kurios vienintelė akcininkė yra Austrijos valstybė.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

28 1999 m. gegužės 3 d. per surengtą aukcioną TCK už 98 108 326 eurų mokestį suteikė *tele.ring Telekom Service GmbH* pagrindinėje byloje nagrinėjamas teises naudoti vadinamuosius „GSM" (DCS-1800 standartas) dažnius ir 2000 m. vasario 7 d. už 4 832 743,47 euro – *master-talk Austria Telekom Service GmbH & Co. KG* teises naudoti dažnius Europos radijo komunikacijų sistemoje „TETRA".

29 2000 m. lapkričio 20 d. TCK suteikė pagrindinėje byloje nagrinėjamas teises naudoti dažnius, susijusius su judriojo telefono ryšio sistemomis „UMTS" (IMT-2000 standartas). Pasibaigus procedūrai, kuri taip pat vyko aukciono forma, minėtos teisės buvo suteiktos *T-Mobile Austria GmbH, 3G Mobile Telecommunications GmbH, mobilkom austria AG & Co. KG, Hutchison 3G Austria GmbH, ONE GmbH* ir *TRA 3G Mobilfunk GmbH* iš viso už 831 595 241,10 euro dydžio mokestį.

30 Savo ieškiniu ieškovės pagrindinėje byloje siekia, kad Austrijos Respublika joms išduotų sąskaitas faktūras, susijusias su pagrindinėje byloje nagrinėjamomis naudojimo teisėmis, nes šios sąskaitos faktūros reikalingos atskaityti pirkimo PVM pagal nacionalinės teisės aktus, perkėlusius Šeštosios direktyvos 17 straipsnį.

31 Tokiomis aplinkybėmis *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar <...> Šeštosios direktyvos <...> 4 straipsnio 5 dalies trečiosios pastraipos kartu su D priedo 1 punktu nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad valstybės narės vykdomas teisių naudoti dažnius judriojo telefono ryšio sistemose pagal UMTS/IMT-2000, GSM-DCS-1800 ir TETRA standartus (toliau – teisės naudoti dažnius judriojo telefono ryšio sistemose) suteikimas už dažnių naudojimo mokestį yra veikla telekomunikacijų srityje?

2. Ar Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies trečioji pastraipa turi būti aiškinama taip, kad valstybė narė, kurios nacionalinė teisė nenumato (toje pačioje nuostatoje) nurodyto „menko“ masto veiklos kriterijaus (*de minimis* taisyklė), kuris yra pripažinimo kaip apmokestinamojo asmens sąlyga, bet kuriuo atveju turi būti laikoma apmokestinamuoju asmeniu bet kokios veiklos telekomunikacijų srityje atžvilgiu, nesvarbu, ar tokios veiklos mastas yra menkas, ar ne?

3. Ar Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies trečioji pastraipa turi būti aiškinama taip, kad valstybės narės vykdomas teisių naudoti dažnius judriojo ryšio sistemose suteikimas už naudojimo mokesčius, (iš viso atitinkančius) atitinkamai 831 595 241,10 euro (UMTS/IMT-2000), 98 108 326 eurus (DCS-1800) ir

4 832 743,47 euro (TETRA), turi būti laikomas nemenko masto veikla ir todėl valstybė narė yra apmokestinamasis asmuo šios veiklos atžvilgiu?

4. Ar Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies antroji pastraipa turi būti aiškinama taip, kad tai, jog valstybės narė, suteikdama teises naudoti dažnius judriojo telefono ryšio sistemose už (naudojimo mokesčius, iš viso atitinkančius) atitinkamai 831 595 241,10 euro (UMTS/IMT-2000), 98 108 326 eurus (DCS-1800-kanalai) ir 4 832 743,47 euro (TETRA), šiems mokesčiams netaiko apyvartos mokesčio, o privatūs tokių dažnių tiekėjai tokią veiklą turi apmokestinti šiuo <...> mokesčiu, sukelia tam tikros svarbos konkurencijos iškraipymą?

5. Ar Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies pirmoji pastraipa turi būti aiškinama taip, kad veikla, kuria valstybė narė mobilaus ryšio operatoriams suteikia teises naudoti dažnius judraus ryšio sistemose tokiu būdu, kad iš pradžių valstybė nustato maksimalų teisės naudoti dažnius mokesčio siūlymą ir po to suteikia teisę naudoti dažnius daugiausia pasiūliusiam subjektui, nėra vykdoma (šios valstybės, veikiančios kaip) valdžios institucija, todėl šią veiklą vykdanti valstybė laikoma apmokestinamuoju asmeniu, neatsižvelgiant į suteikimo teisinę kvalifikaciją pagal nacionalinę (aptariamos) valstybės teisę?

6. Ar Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad penktajame klausime aprašytas valstybė narės vykdomas teisių naudoti dažnius judriojo telefono ryšio sistemose suteikimas turi būti laikomas ekonomine veikla, todėl šią veiklą vykdanti valstybė narė laikoma apmokestinamuoju asmeniu?

7. Ar Šeštoji direktyva turi būti aiškinama taip, kad mokesčiai už suteiktas teises naudoti dažnius judriojo telefono ryšio sistemose yra bruto mokesčiai (į kuriuos jau įskaičiuotas PVM), ar tai yra neto mokesčiai (prie kurių dar gali būti priskaičiuojamas PVM)?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl šeštojo klausimo

32 Šiuo klausimu, kurį reikia nagrinėti pirmiausia, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar valstybės narės per aukcioną vykdomas teisių, kaip antai pagrindinėje byloje nagrinėjamos teisės naudoti, suteikimas yra „ekonominė veikla“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme.

33 Pagal Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 dalį apmokestinamasis asmuo – tai bet kuris asmuo, savarankiškai vykdantis bet kurioje vietoje bet kurią ekonominę veiklą, nurodytą 2 dalyje, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas. Ši „ekonominės veiklos“ sąvoka apibrėžta minėtoje 2 dalyje kaip apimanti visokią gamintojų, prekiautojų ir kitų paslaugas teikiančių asmenų veiklą, įskaitant, be kita ko, materialaus ir nematerialaus turto naudojimą, siekiant gauti nuolatinių pajamų.

34 Šiuo klausimu reikia patikslinti, kad nors Šeštosios direktyvos 4 straipsnis nustato labai plačią PVM taikymo sritį, ši nuostata apima tik ekonominio pobūdžio veiklą (šiuo klausimu žr. 1996 m. liepos 11 d. Sprendimo *Régie dauphinoise*, C-306/94, Rink. p. I-3695, 15 punktą; 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *EDM*, C-77/01, Rink. p. I-4295, 47 punktą ir 2005 m. gegužės 26 d. Sprendimo *Kretztechnik*, C-465/03, Rink. p. I-4357, 18 punktą).

35 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad apmokestinamojo asmens ir ekonominės veiklos sąvokų apibrėžimų analizė parodo ekonominės veiklos sąvokos taikymo srities apimtį ir jos objektyvų pobūdį ta prasme, kad veikla vertinama *per se*, neatsižvelgiant į jos tikslus ar rezultatus (žr., be kita ko, 2006 m. vasario 21 d. Sprendimo *University of Huddersfield*, C-223/03, Rink. p. I-1751, 47 punktą ir minėtą teismo praktiką).

36 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju TCK vykdomą veiklą sudarė tai, kad per aukcioną ūkio subjektams apibrėžtam laikotarpiui buvo perduodamos teisės naudoti tam tikrus elektromagnetinio spektro dažnius. Pasibaigus suteikimo procedūrai šiems operatoriams buvo išduodamas leidimas naudoti taip įgytas teises, kad jie įdiegtų telekomunikacinę įrangą, veikiančią konkrečiose elektromagnetinio spektro dalyse.

37 Todėl reikia nustatyti, ar tokio leidimo išdavimas pagal savo pobūdį turi būti laikomas „turto naudojimu“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme.

38 Pirmiausia reikia nurodyti, kad, kalbant apie šią nuostatą, „naudojimo“ sąvoka pagal bendros PVM sistemos neutralumo principo reikalavimus yra susijusi su visais sandoriais, kad ir kokia būtų jų teisinė forma, kuriais siekiama iš aptariamo turto gauti nuolatinių pajamų (šiuo klausimu žr. 1990 m. gruodžio 4 d. Sprendimo *Van Tiem*, C-186/89, Rink. p. I-4363, 18 punktą; minėto sprendimo *EDM* 48 punktą ir 2004 m. spalio 21 d. Sprendimo *BBL*, C-8/03, Rink. p. I-10157, 36 punktą).

39 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamą veiklą sudaro leidimų išdavimas ūkio subjektams; šie leidimai suteikia juos turintiems ūkio subjektams galimybę naudotis juose numatytomis naudojimosi teisėmis, viešai siūlant savo paslaugas už atlygį judriųjų telekomunikacijų rinkoje.

40 Tokia veikla yra priemonė įgyvendinti pagal Bendrijos teisę reikalaujamas sąlygas, kuriomis siekiama visų pirma užtikrinti racionalų dažnių spektro panaudojimą ir išvengti radijo bangomis veikiančių telekomunikacijų sistemų bei kitokių kosminių arba antžeminių techninių sistemų tarpusavio trukdžių, taip pat veiksmingai valdyti radijo dažnius, kaip tai matyti iš Direktyvos 97/13 2 straipsnio 1 dalies d punkto, 4 straipsnio 1 dalies ir 8 straipsnio 1 dalies nuostatų teksto.

41 Be to, svarbu pažymėti, kad tokių leidimų išdavimas pagal Direktyvą 97/13 ir TKG priklauso išimtinei atitinkamos valstybės narės kompetencijai.

42 Taigi tokia veikla, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, laikoma būtina ir išankstine sąlyga ūkio subjektams, kaip antai ieškovė pagrindinėje byloje, patekti į judriųjų telekomunikacijų rinką. Ji nereiškia kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos dalyvavimo minėtoje rinkoje. Iš tikrųjų tik šie subjektai, suteiktų teisių turėtojai, veikia nagrinėjamoje rinkoje naudodami aptariamą turtą, siekdami gauti nuolatinių pajamų.

43 Šiomis aplinkybėmis tokios veiklos, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, vykdymas pagal savo pobūdį nėra ūkio subjektų veikla. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad nesvarbu, jog šie subjektai gali perleisti savo teises naudoti radijo

dažnius. Iš tikrųjų toks perleidimas, net jei jį toliau kontroliuoja už dažnių skyrimą atsakinga nacionalinė reguliavimo tarnyba, pagal Direktyvos 2002/21 9 straipsnio 4 dalį negali būti prilygintas viešosios valdžios leidimo išdavimui.

44 Todėl suteikdama tokį leidimą kompetentinga nacionalinė valdžios institucija nedalyvauja turto, kurį sudaro teisės naudoti radijo dažnių spektrą siekiant gauti nuolatinių pajamų, naudojime. Per šią suteikimo procedūrą ši institucija vykdo tik aiškiai jai pavestą elektromagnetinio spektro naudojimo kontrolės ir reglamentavimo veiklą.

45 Beje, tai, kad už teisių, kaip antai pagrindinėje byloje nagrinėjamos teisės naudoti, suteikimą mokamas mokestis, nekeičia šios veiklos teisinio kvalifikavimo (šiuo klausimu žr. 1997 m. kovo 18 d. Sprendimo *Diego Calì & Figli*, C-343/95, Rink. p. I-1547, 24 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

46 Todėl šis suteikimas nėra „ekonominė veikla“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme.

47 Šios išvados nepaneigia argumentas, kad, atsižvelgiant į šios direktyvos 4 straipsnio 5 dalį, neatmetama galimybė, jog viešosios teisės subjekto vykdoma reguliavimo veikla būtų laikoma ekonomine veikla tos pačios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme, todėl šis subjektas turėtų būti laikomas apmokestinamuoju asmeniu šios veiklos atžvilgiu.

48 Iš tikrųjų, netgi darant prielaidą, kad tokia reguliavimo veikla gali būti laikoma ekonomine veikla, taikant Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalį, reikia iš anksto pripažinti, jog nagrinėjama veikla yra ekonominė. Iš šio sprendimo 46 punkte pateikto atsakymo matyti, kad taip nėra šiuo atveju.

49 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į šeštąjį klausimą reikia atsakyti taip, kad Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip: už dažnių skyrimą atsakingos nacionalinės reguliavimo tarnybos per aukcioną vykdomas teisių, kaip antai pagrindinėje byloje nagrinėjamos naudojimo teisės, suteikimas nėra ekonominė veikla šios nuostatos prasme ir todėl jis nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Dėl kitų klausimų

50 Atsižvelgiant į pateiktą atsakymą į šeštąjį klausimą, į kitus prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimus atsakyti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

51 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 4 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip: už dažnių skyrimą atsakingos nacionalinės reguliavimo tarnybos per aukcioną vykdomas teisių, kaip antai teisės naudoti elektromagnetinio spektro dažnius siekiant visuomenei teikti judriųjų telekomunikacijų paslaugas, suteikimas nėra ekonominė veikla šios nuostatos prasme ir todėl jis nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Parašai.